

Dragemu prijatelju Aleksiju

o njega prihodu v domovino pozdrav iz ptujine.

Na rôdnih tleh, na rôdnih tleh,
V domači zopet drági vási;
Po dolgih letih, trudnih dneh
Spet gledaš jih, kot v davnem čási,
Te hribe naše, hólme znane,
Te vrte cvétne in poljane.

Po dolgih letih spet zveni
Krog Tebe glas domači, mili,
In vsi, ki ljubil kdaj jih Ti,
In vsi, ki Tebe so ljubili,
Kakó so zopet Te veselili
Pozdravili in pa vsprejeli!

Oj srečen Si, prijatelj moj,
In jaz iz daljne Ti ptujine
Prisrčno kličem: Bog s Teboj
V naročji drage domovine!
In kličem: Pomni, kar naróčil,
Ko sem od Tebe jaz se ločil!

Glej, Tvoj napočil zdaj je dan —
O njem takó si sanjal često —
Vse, kar domovju si dolžán,
Povračati prični mu zvésto:
Saj je sladkó za národ délo,
In v knjigi večno bo živelo . . .

Na rôdnih tleh, na rôdnih tleh,
V domači zopet drági vási,
Po dolgih letih, trudnih dneh
Spet gledaš jih, kot v davnem čási,
Te hribe naše, holme znane,
Te vrte cvétne in poljane.

Iz duše sreče Ti želim,
K ti sreči, tolikanj želéni,
S Teboj se v duhu veselim,
S Teboj srcé je polno méni;
Zato še énkrate iz ptujine:
Pozdravljen v krilu domovine!

Mih. Opeka.

Kovačigrajska hči.

Tje v Kolpo pod Kovačigrad
Ribarit hodi ribič mlad;
Pa niso ribice samó,
Ki ribiča mamé tako:
Tje zvalja grajska ga Ludmila,
Ki peva kakor gorska vila,
Zato ribari tu, zató.

In vsako jutro, vsak večer
Posluša ribič grajsko hčer,
Težkó dočaka, da je noč,
Dočakati ni jutra moč;
In ribič večkrat le po vodi
Pod gradom s čolnom svojim brodi,
Tje zgodaj gré — in pozno proč.

Zvon vabi na Gospodov dan,
Da k službi božji gre kristjan;
Le ribič mladi spé pod grad,
Ko somrak še je, jutra hlad,
Vesla po Kolpi dol in gori,
Z gradú se čarna pesem ori —
Srce mu bije polno nad.

Oh, kaka pesem! Kdo pozná,
Kje deva lepši glas imá?
Ta glas krepak, kot gorskih vil,
Čaróben, nežen, jasen, mil!
Ni čuda, da ribarja zvalja,
Da ná-se in na vse pozablja,
Da zmir najrajši tu bi bil.

In čuj ga, čuj, prisege glas
Gromi na grad, gromi na vas:
„Visoko, krasno si nebó,
A jaz sem majhen, slab takó:
Pa vendar, Bog, pustim veselje
Nebeško, spolni le mi želje,
Da slušati smem devče to!“

Oh, kaj prisegaš in želiš!
Ne znaš, o ribič, kaj veliš:
Prisege glas, je glas strašán,
Prisege konec je grožán.
Čul Bog je glas prisege tvoje:
Naj deva ti nad Kolpo poje,
Da prišel bode sodni dan.

Zamaknjen ribič v grad strmi,
Nič ne veslá, a čoln drsi,
Poganja moč ga skrivnih sap,
Dokler ne zdrsne čoln čez slap.
Pod slap med penasto valovje
Pokoplje ribiča vodovje —
Več ni ga izpod ježnih grap.

Utihne spev, le tožen vik
Z gradú se čuje, jaden krik. —
Odtekel v Kolpi mnog je val
Na ptuja tla z domačih tal;
Podrt je grad —; pa v nočni grozi
Črn ribič se po Kolpi vozi,
In jaden spev odmeva s skal.

Anton Hribar.